

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษานับเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศ ประเทศใดมีประชากรที่ได้รับการศึกษาสูง ประเทศนั้นมักจะประสบความสำเร็จในการพัฒนาทุกด้านทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ การศึกษาและวัฒนธรรม ดังนั้นการพัฒนาประเทศจึงจำเป็นต้องพัฒนาคนโดยใช้กระบวนการทางการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการทางการศึกษาช่วยพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ เจตคติ ค่านิยมและคุณธรรมของบุคคลให้เป็นพลเมืองที่ดี มีคุณภาพและเกิดประสิทธิภาพ ทำให้การพัฒนาประเทศเป็นไปด้วยความราบรื่นเกิดผลที่แน่นอนรวดเร็ว ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าการศึกษานำไปสู่การพัฒนามนุษย์ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาประเทศและประเทศจะเจริญก้าวหน้าได้นั้นประชาชนในประเทศต้องได้รับการพัฒนาทางด้านการศึกษาดังนั้นการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องจัดให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสอดคล้องกับวิถีชีวิตที่แท้จริงของชุมชนและสังคมนั้น ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาประเทศ (เอกวิทย์ ณ ถลาง, 2540, หน้า 206)

การจัดการศึกษาที่ผ่านมาในอดีตเป็นการจัดการศึกษาที่เน้นภาพรวมของประเทศโดยที่ผู้เรียนมีโอกาสดูแลเรียนรู้เกี่ยวกับสภาพชุมชนและสังคมของตนเองน้อยทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีต่อชุมชนและสังคมที่ตนอาศัยอยู่ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 3) กล่าวไว้ว่า การกำหนดหลักสูตรจากส่วนกลางไม่สามารถสะท้อนสภาพความต้องการที่แท้จริงของสถานศึกษาและท้องถิ่น ซึ่งจากปัญหาดังกล่าวนี้ทำให้หน่วยงานของรัฐบาลที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของชาติ ได้เข้ามาดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรขึ้นใหม่เพื่อให้มีความเหมาะสมกับกาลสมัย เพราะหลักสูตรนั้นถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษา ดังจะเห็นได้จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 27 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 15) กำหนดไว้ว่า ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อและให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของสถานศึกษาที่จะต้องจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาโดยให้ชุมชนเข้ามามีบทบาทใน

การจัดการศึกษา การบริหารการจัดการหลักสูตร การเรียนการสอนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่น ของคน หลักสูตรเฉพาะของแต่ละท้องถิ่นจึงมีความสำคัญต่อการจัดการศึกษามากขึ้นและให้ หลักสูตรมีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในท้องถิ่นของตนเอง อันจะนำไปสู่การจัด การเรียนการสอนที่เหมาะสมกับสภาพปัญหาและความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียน ได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องราวที่สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตที่แท้จริงในท้องถิ่นหรือชุมชนของ ตนเองได้อย่างแท้จริงเพื่อให้เกิดความรัก ความภูมิใจในท้องถิ่นที่ตนอาศัยและสามารถนำความรู้ ที่ได้ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวัน

อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นอำเภอที่มีความสำคัญและมีประวัติความ เป็นมายาวนาน บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองมานานนับร้อยปี จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ แสดงให้เห็นว่าอำเภอพระประแดงในอดีตนั้นเดิมทีเรียกว่า “นครเขื่อนขันธ์” เป็นเมืองที่เก่าแก่มา แต่ครั้ง โบราณ และได้มาสร้างขึ้นใหม่ในสมัยคอนตันกรุงศรีอยุธยาและยังคงเป็นเมืองที่สืบทอด ต่อกันมาจนถึงสมัยกรุงรัตน โกสินทร์ โดยสมัยรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 2) พระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ชาวมอญอพยพจากอุทัยธานี เข้ามายังตั้งถิ่นฐานอยู่ใน บริเวณพระประแดงแห่งนี้ก่อให้เกิดขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ ของชาวมอญ ขึ้นในบริเวณอำเภอพระประแดงสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

อำเภอพระประแดงมีสถานที่สำคัญและทรงคุณค่ามากมาย เช่น วัดและอารามหลวง บิ่อมเพลงไฟฟ้า คลอจนวนสวนศรีนครเขื่อนขันธ์ ซึ่งเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่เป็นแหล่งเรียนรู้ ทางด้านพรรณไม้ต่าง ๆ ของอำเภอพระประแดง อาชีพสำคัญของคนในอำเภอพระประแดงมีทั้ง เกษตรกรรม อุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรม สินค้าส่งออกที่ทำรายได้ให้แก่คนในอำเภอ พระประแดง ได้แก่ ผลผลิตทางการเกษตร ที่ทางหน่วยงานรัฐบาลได้ส่งเสริมให้กับประชาชนใน แถบนี้ เช่น มะม่วงน้ำดอกไม้ แคนตาลูป และยังมีไม้ดอกไม้ประดับอีกหลายชนิด เนื่องจากพื้นที่ ของอำเภอมิแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่าน จึงเหมาะแก่การทำการเกษตรผู้คนจึงนิยมทำการเกษตร ผลิตผลส่วนใหญ่มาจากการเกษตร แต่ในปัจจุบันมีการประกอบอาชีพอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมสิ่งทอ เป็นต้น จากสภาพกลดดังกล่าวจึงมีผล ทำให้สภาพสังคมของคนในอำเภอพระประแดงจากสังคมที่เคยทำเกษตรกรรมต้องกลายมาเป็น สังคมเมือง ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่เริ่มลดน้อยลงประชาชนหลงลืมวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดีงาม ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ ประกอบกับประชากรบางส่วนมิใช่ประชากรใน ท้องถิ่นอำเภอพระประแดงโดยกำเนิด แต่เป็นประชากรที่อพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาทำงานในโรงงาน อุตสาหกรรม และตั้งหลักแหล่งในอำเภอพระประแดง จึงไม่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความ เป็นมาของอำเภอพระประแดง ทำให้ไม่สามารถให้ความรู้ ในส่วนที่เกี่ยวกับท้องถิ่นอำเภอพระ

ประแดงแก่นักเรียนได้ ส่งผลให้การเรียนการสอนในเรื่องที่เกี่ยวกับท้องถิ่น และชุมชนไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับท้องถิ่น และชุมชนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ ไม่รู้ถึงความสำคัญของโบราณสถาน โบราณวัตถุ และขนบธรรมเนียมประเพณีในท้องถิ่น นักเรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่ออำเภอพระประแดง ดังนั้นการปลูกฝัง กระตุ้นให้เยาวชนในท้องถิ่นได้เห็นคุณค่า และตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษา (สมัย สุทธิธรรม, 2542, หน้า 5-17)

จากการที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งเป็นหลักสูตรแกนกลางสำหรับเป็นแนวทางให้สถานศึกษา สามารถออกแบบจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและออกแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องตามกรอบของหลักสูตร พัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพเหมาะสมกับโรงเรียนและชุมชน โดยจัดการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการ และเกิดทักษะทางสังคม จากบริบทดังกล่าวสถานศึกษาจึงมีหน้าที่ที่จะต้องจัดหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับท้องถิ่นให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมให้สูงขึ้น ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ตระหนักในชีวิตความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นอำเภอพระประแดงที่ตนอาศัย เกิดทักษะทางสังคม และมีเจตคติที่ดีต่อท้องถิ่นที่ตนอาศัย

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการใช้หลักสูตรท้องถิ่นอำเภอพระประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านความรู้ความเข้าใจในส่วนที่เกี่ยวกับท้องถิ่น และชุมชนให้เต็มขีดความสามารถ ตอบสนองเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาในปัจจุบันที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นที่อยู่รอบข้าง ตลอดจนสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นที่อยู่อาศัย สามารถปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมของท้องถิ่น มีความรับผิดชอบ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น มีส่วนร่วมในกิจกรรมของห้องเรียน และมีความสามารถในการนำเสนอข้อมูล ตลอดจนสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น อันจะนำไปสู่ความรักและความภาคภูมิใจ ตลอดจนเห็นความสำคัญของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นให้ดำรงอยู่สืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง อำมาตย์ประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อศึกษาทักษะและกระบวนการ เรื่อง อำมาตย์ประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อท้องถิ่นอำมาตย์ประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง อำมาตย์ประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง อำมาตย์ประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม มีเจตคติที่ดีต่อท้องถิ่นอำมาตย์ประแดง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้หลักสูตรท้องถิ่น เรื่องอำมาตย์ประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. ช่วยให้ผู้เรียนตามหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องอำมาตย์ประแดง มีความรู้ ความเข้าใจ เรื่องราวเกี่ยวกับอำมาตย์ประแดงมากขึ้น เกิดความรัก ความภาคภูมิใจในท้องถิ่นที่ตนอาศัย และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวัน
3. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
4. เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นของผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนศิริวิทยา อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 6 ห้องเรียน จำนวน 254 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศิริวิทยา อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม
3. ระยะเวลาในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ใช้เวลาทั้งหมด 15 ชั่วโมง
4. ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง อำเภอพระประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ ประวัติความเป็นมาของอำเภอพระประแดง สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ การประกอบอาชีพ การปกครอง การคมนาคมขนส่ง ศิลปกรรม ภาษาและวรรณกรรม การละเล่นพื้นบ้าน ขนบธรรมเนียมประเพณี สถานที่สำคัญในอำเภอพระประแดง และการอนุรักษ์ท้องถิ่น
5. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
 - 5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้หลักสูตรท้องถิ่นเรื่อง อำเภอพระประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
 - 5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 5.2.2 ทักษะและกระบวนการ
 - 5.2.3 เจตคติต่อท้องถิ่นอำเภอพระประแดง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง กรอบแนวทางและมวตประสงค์ต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยจัดขึ้น ประกอบด้วย หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง สาระการเรียนรู้ เวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผล โดยปรับจากสาระการเรียนรู้หลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชน และสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และเพื่อให้เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชนในท้องถิ่นอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
2. อำเภอพระประแดง หมายถึง อำเภอหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ มีอาณาเขตติดต่อดังนี้ ทิศเหนือ ติดต่อกับ กรุงเทพมหานคร ทิศใต้ ติดต่อกับ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ อำเภอเมือง

สมุทรปราการ ทิศตะวันออก ติดต่อกับ กรุงเทพมหานคร อำเภอเมืองสมุทรปราการ และ
ทิศตะวันตก ติดต่อกับ กรุงเทพมหานคร

3. กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หมายถึง มวลประสบการณ์
ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดเป็นแกนกลางให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ทุกคนในประเทศได้เรียนรู้ในสิ่งที่
เหมือนกันในระดับเดียวกัน ซึ่งประกอบมาจากหลายแขนงวิชา โดยการนำแขนงวิชาต่าง ๆ ในสาขา
สังคมศาสตร์ ได้แก่ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ จริยธรรม ประชากรศึกษา
สิ่งแวดล้อมศึกษา รัฐศาสตร์ สังคมวิทยา ปรัชญาและศาสนา โดยที่สถานศึกษาแต่ละแห่งต้องนำ
สาระการเรียนรู้ที่ทางกระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้นี้มาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้
สอดคล้องกับผู้เรียน และสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นนั้น ๆ เพื่อเสริมสร้างเอกลักษณ์
ของชาติให้ดำรงอยู่ มีความรู้ ทักษะ คุณธรรมจริยธรรมพื้นฐานในการดำรงชีวิต ประกอบอาชีพ
และศึกษาต่อ

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน เรื่อง อำเภอ
พระประแดง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

5. ทักษะและกระบวนการ หมายถึง ความสามารถในการดำเนินงานหรือทำกิจกรรม
อย่างเป็นขั้นตอนและมีทักษะกระบวนการพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต ตามจุดมุ่งหมายของ
หลักสูตร ทักษะกระบวนการที่ศึกษาในงานวิจัยนี้ได้แก่ ระเบียบวินัยในการทำงาน ความรับผิดชอบ
การทำงานร่วมกับผู้อื่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของห้องเรียน และการนำเสนอข้อมูล การปฏิบัติ
ตนตามวัฒนธรรมท้องถิ่น

6. เจตคติต่อท้องถิ่นอำเภอพระประแดง หมายถึง ความรู้ตื้นึกนึกคิด ความเชื่อ ความ
คิดเห็น และการกระทำของนักเรียนที่มีต่อท้องถิ่นอำเภอพระประแดง การเห็นคุณค่าของการ
อนุรักษ์สภาพแวดล้อมในท้องถิ่นที่อยู่อาศัย อาชีพ ศิลปกรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและ
วัฒนธรรม

7. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เครื่องมือวัดความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน
เรื่อง อำเภอพระประแดง กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

8. แบบวัดทักษะและกระบวนการ หมายถึง เครื่องมือวัดความสามารถในการดำเนินงาน
หรือทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอนและมีทักษะกระบวนการพื้นฐานที่
จำเป็นในการดำรงชีวิตตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในเรื่องเกี่ยวกับ ระเบียบวินัยในการทำงาน
ความรับผิดชอบ การทำงาน ร่วมกับผู้อื่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของห้องเรียน และการนำเสนอ
ข้อมูล การปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมท้องถิ่น

9. แบบวัดเจตคติต่อท้องถิ่นอำเภอพระประแดง หมายถึง เครื่องมือวัดความรู้ที่นึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น และการกระทำของนักเรียนที่มีต่อท้องถิ่นอำเภอพระประแดง การเห็นคุณค่าของการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมในท้องถิ่นที่อยู่อาศัย อาชีพ ศิลปกรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University